

Środa, 8 czerwca 2011 r.

16. uważa, że rozdziały dotyczące rolnictwa są ważnym zagadnieniem dla obu stron tych negocjacji; jest zaniepokojony ewentualnymi znacznymi ustępstwami w odniesieniu do organizmów modyfikowanych genetycznie, mleka i oznakowania pochodzenia; w związku z tym podkreśla, że należy w pełni uwzględnić potrzeby i priorytety w rolnictwie i wzywa Komisję do wynegocjowania umowy, która będzie korzystna dla europejskich i kanadyjskich konsumentów i dla sektora rolnego obu stron, oraz do zapewnienia, w ramach ogólnie wyważonej umowy, większej, a jednocześnie sprawiedliwszej konkurencji wśród dostawców UE i kanadyjskich dostawców towarów rolnych; z zadowoleniem przyjmuje wstępne zobowiązanie się obu stron, iż nie będą one nadal stosować, wprowadzać lub przywracać rolnych subsydiów wywozowych na produkty rolne, co stanowi krok w kierunku ambitnych i uczciwych negocjacji, jak również ich zgodę na współpracę w ramach negocjacji WTO dotyczących rolnictwa;

17. z myślą o zapewnieniu spójności strategii politycznych Unii, w szczególności strategii dotyczących krajów i terytoriów zamorskich, wzywa Komisję Europejską, by dopilnowała, że w przyszłym porozumieniu między UE i Kanadą znajdzie się zapis o ochronie interesów tych krajów i terytoriów w zakresie ich strategicznych produktów;

18. podkreśla, że negocjacje w sprawie środków sanitarnych i fitosanitarnych to jedna z najważniejszych kwestii w rozdziałach dotyczących rolnictwa; w tym kontekście wzywa Komisję do pełnego zaangażowania, by wynegocjować surowe normy w tej dziedzinie;

19. przypomina Radzie i Komisji, że od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony Rada musi uzyskać zgodę Parlamentu na wszelkie międzynarodowe umowy handlowe, zaś Parlament musi być bezzwłocznie i wyczerpująco informowany zarówno przez Radę, jak i Komisję na wszystkich etapach procedury; wzywa Radę do natychmiastowego przedłożenia Parlamentowi wszelkich informacji na etapach procedury, na których jest on odpowiedzialny za negocjacje, w szczególności co do przyjętych wytycznych negocjacyjnych i wszelkich wprowadzonych do nich zmian; wzywa Radę i Komisję do stałego angażowania Parlamentu na wszystkich etapach negocjacji oraz do pełnego uwzględniania jego stanowiska;

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Kanady, jak również rządowi i parlamentom prowincji i terytoriów Kanady.

Agencje ratingowe

P7_TA(2011)0258

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie agencji ratingowych: przyszłe perspektywy (2010/2302 (INI))

(2012/C 380 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) pt. „International cooperation in oversight of credit rating agencies” (Współpraca międzynarodowa w zakresie nadzoru nad agencjami ratingowymi) z marca 2009 r.,
- uwzględniając wspólne forum nt. bilansu stosowania ratingów kredytowych w czerwcu 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej dla przywódców grupy G20 pt. „Improving financial regulation” (Poprawa regulacji finansowej) z dnia 25 września 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowego Funduszu Walutowego z dnia 29 października 2010 r. pt. „Global Financial Stability Report: Sovereigns, Funding and Systemic Liquidity” (Globalny raport stabilności finansowej: fundusze państwowe, finansowanie i płynność systemowa),
- uwzględniając oświadczenie ze szczytu grupy G20 w Toronto w dniach 26 i 27 czerwca 2010 r.,

Środa, 8 czerwca 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej pt. „Principles for reducing reliance on CRA ratings” (Zasady ograniczenia zależności od ocen agencji ratingowych) z dnia 27 października 2010 r.,
 - uwzględniając konsultacje publiczne rozpoczęte przez Komisję w dniu 5 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarniej oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0081/2011),
- A. mając na uwadze, że przyjmuje z zadowoleniem trwające na szczeblu globalnym, międzynarodowym i europejskim prace nad uregulowaniem agencji ratingowych,
- B. mając na uwadze, że agencje ratingowe mają być pośrednikami w obiegu informacji, ograniczając asymetrię informacyjną na rynkach kapitałowych i ułatwiając dostęp do globalnego rynku, zmniejszając koszty informacji i zwiększając pulę potencjalnych pożyczkobiorców i inwestorów, zapewniając w ten sposób płynność rynkom i ich przejrzystość i pomagając w ustalaniu cen,
- C. mając na uwadze, że w najnowszym prawodawstwie agencjom ratingowym przypisano inną rolę, którą można ująć jako „certyfikację”, odzwierciedlając fakt, że ratingi są w coraz większym stopniu zakorzenione w ustawowych wymogach kapitałowych,
- D. mając na uwadze, że podmioty finansowe obdarzyły zbyt dużym zaufaniem opinie agencji ratingowych,
- E. mając na uwadze, że oceny agencji ratingowych dotyczą trzech różnych sektorów – sektora publicznego, przedsiębiorstw i strukturyzowanych instrumentów finansowych, oraz mając na uwadze, że agencje ratingowe odegrały znaczącą rolę w przededniu kryzysu finansowego, wystawiając błędne ratingi strukturyzowanym instrumentom finansowym, których ocena musiała zostać obniżona średnio o trzy do czterech stopni podczas kryzysu,
- F. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1060/2009, stanowiące pierwszą reakcję na kryzys finansowy, podejmuje już najbardziej palące kwestie, poddając agencje ratingowe nadzorowi i regulacji; mając jednak na uwadze, że nie rozwiązuje ono wszystkich podstawowych problemów, a de facto tworzy pewne nowe bariery w dostępie do rynku,
- G. mając na uwadze, że brak pewności prawnej w tym sektorze zagraża prawidłowemu funkcjonowaniu rynków finansowych UE i dlatego wymaga od Komisji – przed przedłożeniem kolejnych poprawek do rozporządzenia (WE) 1060/2009 – właściwego określenia luk w nowych uregulowaniach i przedstawienia oceny skutków dotyczącej różnych dostępnych rozwiązań służących wypełnieniu takich luk, w tym możliwości wystąpienia z kolejnymi wnioskami ustawodawczymi,
- H. mając na uwadze, że sektor ratingów kredytowych jest dotknięty wieloma problemami, z których najważniejsze to brak konkurencji, struktury oligopolistyczne oraz brak odpowiedzialności i przejrzystości; mając na uwadze, że problemem dominujących agencji ratingowych jest zwłaszcza model płatności oraz że kluczowym problemem systemu regulacyjnego jest nadmierne poleganie na zewnętrznych ratingach kredytowych,
- I. mając na uwadze, że najlepszym sposobem zwiększenia konkurencji byłoby stworzenie otoczenia regulacyjnego skutecznie wspierającego wchodzenie na rynek, a także przeprowadzenie głębszej analizy obecnych barier utrudniających dostęp i innych czynników wpływających na konkurencję,
- J. mając na uwadze, że w okresie sprzyjającej koniunktury uczestnicy rynku mają tendencję do błędnego interpretowania lub lekceważenia stosowanej metodologii i znaczenia ratingów kredytowych, których celem jest ustalenie prawdopodobieństwa niewywiązania się z zobowiązań,

Środa, 8 czerwca 2011 r.

- K. mając na uwadze, że niedawne wydarzenia w związku z kryzysem euro ukazały znaczącą rolę ratingów długu państwowego, a także brak spójności i procykliczność w stosowaniu ratingów zgodnie z prawem,
- L. mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie niezależności ratingów od ingerencji rynkowych i politycznych bez względu na nowo powstające struktury i modele biznesowe oraz w kontekście zarządzania gospodarczego i testów warunków skrajnych,
- M. ponieważ ratingi mogą się zmieniać i zmieniają się w wyniku zasadniczych dostosowań do profilu ryzyka lub pod wpływem nowych informacji, powinny być z założenia stabilne i nie wahać się w zależności od nastrojów na rynku;
- N. mając na uwadze, że system Bazylea II spowodował nadmierne poleganie na ratingach zewnętrznych, doprowadzając w niektórych przypadkach banki do rezygnacji z przeprowadzania samodzielnych ocen ryzyka, na jakie są narażone,
- O. mając na uwadze, że niedawne uregulowania w dziedzinie ratingów w Stanach Zjednoczonych, znane jako Dodd Frank Act, przewidują ograniczone poleganie regulacyjne na opiniach agencji,

Poziom makro: regulacja rynku finansowego

Nadmierna zależność

1. uważa, że w świetle zmiany wykorzystania ratingów kredytowych, gdzie emitent jest oceniany w większej mierze po to, aby uzyskać preferencyjne traktowanie w ramach regulacyjnych, nie zaś aby zdobyć dostęp do światowych rynków kapitałowych, należy w miarę możliwości i w realistycznych ramach czasowych ograniczyć nadmierną zależność globalnego systemu regulacji finansowych od zewnętrznych ratingów kredytowych;
2. uważa, że należy ograniczyć tendencyjność konkurencji spowodowaną powszechną praktyką polegającą na dokonywaniu przez agencje ratingowe oceny uczestników rynku, w sytuacji gdy jednocześnie otrzymują one od nich polecenia,
3. zgadza się z zasadami określonymi w październiku 2010 r. przez Radę Stabilności Finansowej, zawierającymi ogólne wytyczne co do sposobu ograniczenia zależności od zewnętrznych ratingów kredytowych, i przyjmuje z zadowoleniem rozpoczęcie w listopadzie 2010 r. konsultacji publicznych przez Komisję; zwraca się do Komisji o dokonanie przeglądu, czy i w jaki sposób państwa członkowskie stosują ratingi do celów regulacyjnych, aby ograniczyć ogólną nadmierną zależność finansowego systemu regulacyjnego od nich;
4. wskazuje na niedociągnięcia w metodzie standardowej ram regulacyjnych Bazylea II, która umożliwia określanie ustawowych wymogów kapitałowych dla instytucji finansowych w oparciu o zewnętrzne ratingi kredytowe; za ważne uznaje stworzenie odpowiednich ram kapitałowych zapewniających solidną wewnętrzną ocenę ryzyka, lepszy dozór nad taką oceną ryzyka oraz lepszy dostęp do istotnych dla kredytu informacji; popiera w związku z tym zwiększone stosowanie metody wewnętrznych ratingów, o ile są one wiarygodne i bezpieczne, a wielkość, możliwości i złożoność instytucji finansowej pozwala na odpowiednią ocenę ryzyka; uważa, że aby zapewnić równe reguły gry, ważne jest, by modele wewnętrzne utrzymywały parametry określone w regulacjach UE i podlegały surowej weryfikacji przez organ nadzorczy; uważa jednocześnie, że należy dopuścić stosowanie zewnętrznych ratingów przez mniejsze i nie tak złożone podmioty o skromniejszych możliwościach, jeżeli żadna wewnętrzna ocena ryzyka kredytowego nie jest dostępna, pod warunkiem że spełniają one odpowiednie wymogi należytej staranności;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

5. wskazuje w związku z tym na znaczenie śledzenia sytuacji w zakresie pakietu Bazylea III i trwającej procedury związanej z CRD IV;
6. postrzega potrzebę przywrócenia zdolności inwestorów do zachowania należytej staranności jako wstępny warunek umożliwienia zwiększonego stosowania własnych modeli wewnętrznych oceny ryzyka kredytowego; proponuje, aby banki i inne podmioty finansowe o wiele częściej stosowały odpowiednie wewnętrzne oceny ryzyka;
7. wyraża pogląd, że uczestnicy rynku nie powinni inwestować w produkty strukturyzowane lub inne, jeżeli nie mogą dokonać samodzielnej oceny związanego z nimi ryzyka kredytowego, lub że w takich przypadkach powinni stosować najwyższą wagę ryzyka;
8. zwraca się do Europejskiego Banku Centralnego i krajowych banków centralnych o przegląd sposobu, w jaki stosują zewnętrzne ratingi, i wzywa je, aby zgromadziły wiedzę specjalistyczną w zakresie opracowania własnych modeli oceny jakości kredytowej kwalifikowanych aktywów stosowanych jako zabezpieczenie w odniesieniu do operacji zapewniających płynność oraz aby ograniczyły zależność od zewnętrznych ratingów;
9. zwraca się do Komisji o ostrożną ocenę potencjalnego wykorzystania instrumentów alternatywnych do mierzenia ryzyka kredytowego;

Zwiększenie zdolności organów nadzoru

10. jest świadomy nieuniknionego konfliktu interesów w przypadku, gdy uczestnicy rynku opracowują wewnętrzne oceny ryzyka kredytowego dla własnych ustawowych wymogów kapitałowych, i w związku z tym widzi potrzebę zwiększenia odpowiedzialności, zdolności i uprawnień organów nadzoru oraz ich zasobów w zakresie monitorowania, oceny i nadzorowania adekwatności modeli wewnętrznych, a także wprowadzania środków ostrożnościowych; jest zdania, że w przypadku gdy należyta ocena wewnętrznego modelu przez organ nadzorczy jest niemożliwa ze względu na jego złożoność, taki model nie powinien być zatwierdzony do celów regulacyjnych; proponuje, aby pewną rolę odgrywała także przejrzystość założeń niezależnej oceny naukowej;

11. stwierdza, że w celu skutecznego wykonywania swoich uprawnień nadzorczych Europejski Organ Nadzoru (Europejski Organ Nadzoru nad Giełdami i Papierami Wartościowymi) powinien mieć prawo do przeprowadzania niezapowiedzianych dochodzeń i kontroli na miejscu;

Jednakowe reguły gry

12. podkreśla ogólnosiękaty charakter sektora ratingów kredytowych i nakłania Komisję oraz państwa członkowskie do działania we współpracy z innymi państwami G20 na rzecz opracowania globalnego podejścia, opartego na najwyższych standardach, w zakresie regulacji agencji ratingowych, a także ostrożnościowej i rynkowej regulacji dotyczącej zmniejszenia nadmiernej zależności od zewnętrznych ratingów kredytowych w celu zapewnienia jednakowych reguł gry i uniknięcia arbitrażu regulacyjnego przy jednoczesnym zachowaniu otwartości rynków;

13. za najważniejsze zadania uznaje pobudzanie konkurencji, promowanie przejrzystości oraz kwestię przyszłego modelu płatności, natomiast kwestia pochodzenia agencji ratingowej powinna być drugorzędna;

14. powtarza, że rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 stwarza dwa systemy dla obsługi zewnętrznych ratingów kredytowych z państw trzecich oraz że koncepcją leżącą u podstaw systemu zatwierdzania było umożliwienie wykorzystania w Unii Europejskiej zewnętrznych ratingów kredytowych z państw trzecich uważanych za nieodpowiednie, jeżeli odpowiedzialność zatwierdzającej agencji ratingowej została jasno określona;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

Szczegółowe pośrednie: struktura sektora

Konkurencja

15. podkreśla, że rosnąca konkurencja w sektorze nie oznacza automatycznie lepszej jakości ratingów i ponownie stwierdza, że wszystkie agencje ratingowe muszą spełniać najwyższe normy uczciwości, ujawniania informacji, przejrzystości i zarządzania konfliktami interesów, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009 w celu zapewnienia jakości ratingów i uniknięcia praktyki wybierania najkorzystniejszego ratingu („rating shopping”);

Europejska Fundacja Ratingów Kredytowych

16. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie szczegółowej oceny oddziaływania oraz studium wykonalności dotyczących kosztów, korzyści i potencjalnej struktury zarządzania w pełni niezależnej Europejskiej Fundacji Ratingów Kredytowych (ECRaF), która rozpowszechniałaby fachową wiedzę we wszystkich trzech sektorach ratingów; jest zdania, że Komisja powinna założyć, iż koszty rozpoczęcia działalności ECRaF pokryją pierwsze trzy do maksymalnie pięciu lat jej działalności oraz że należy je dokładnie ocenić; podkreśla, że opracowanie jakichkolwiek wniosków legislacyjnych w tym względzie będzie wymagało wyjątkowej ostrożności, aby uniknąć podważania równoległych inicjatyw politycznych mających na celu ograniczenie nadmiernego zaufania do ratingów oraz zachęcanie nowych agencji ratingowych do wchodzenia na rynek;

17. oczekuje, że Komisja – poza działaniami opisanymi w ust. 9 – przedstawi szczegółową odnośną ocenę wpływu, analizę wykonalności oraz kosztorys potrzebnych środków; stoi stanowczo na stanowisku, że koszty finansowania nie powinny w żadnym wypadku być ponoszone przez podatników i uważa, że nie należy udostępniać żadnych nowych środków oraz że nowa ECRaF powinna być w pełni samowystarczalna w finansowaniu swojego budżetu po okresie rozpoczęcia działalności;

18. sądzi, że w celu zapewnienia sobie wiarygodności, kadry zarządzające, personel i struktura zarządcza nowej ECRaF muszą być w pełni autonomiczne i niezależne – tj. niewypełniające poleceń – od państw członkowskich, Komisji i wszelkich innych organów publicznych, jak i sektora finansowego oraz innych agencji ratingowych oraz muszą działać zgodnie ze zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009;

19. wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowego badania co do kosztów, korzyści i struktury zarządzania takiej sieci europejskich agencji ratingowych, a także do uwzględnienia tego, w jaki sposób można by zachęcać agencje ratingowe aktywne na szczeblu krajowym do podejmowania partnerskiej współpracy lub wchodzenia w strukturę wspólnej sieci w celu skorzystania z istniejących zasobów i kadr, co mogłoby umożliwić im prowadzenie szerszej zakrojonych działań, jak i konkurowanie z agencjami ratingowymi na szczeblu transgranicznym; proponuje, aby Komisja zbadała sposoby wspierania sieci agencji ratingowych, lecz jest zdania, że każda taka sieć powinna być inicjatywą branżową;

20. zauważa potencjalną potrzebę wsparcia początkowego etapu tworzenia takiej sieci, jednak uważa, że sieć ta powinna być samowystarczalna i powinna samodzielnie przynosić zyski; wzywa Komisję do oceny zapotrzebowania i potencjalnych kosztów rozpoczęcia działalności, jak i ewentualnej struktury prawnej tego projektu;

21. wyraża przekonanie, że Komisja powinna również przeanalizować możliwość i ocenić zasadność utworzenia rzeczywiście niezależnej europejskiej agencji ratingowej; wzywa Komisję do przeanalizowania w szczególności zagadnień związanych z personelem, który powinien być w pełni niezależny, jak również kwestię zasobów, które powinny pochodzić z opłat wnoszonych przez prywatny sektor finansowy;

Ujawnianie informacji i dostęp do nich

22. uważa, że ratingi kredytowe muszą mieć na celu zwiększanie ilości informacji na rynku w taki sposób, aby inwestorzy otrzymywali spójną ocenę ryzyka kredytowego w poszczególnych sektorach i krajach; uważa za istotne, by umożliwić użytkownikom lepszą kontrolę agencji ratingowych, w związku z czym podkreśla nadrzędne znaczenie większej przejrzystości w działalności tych agencji;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

23. wskazuje, że w celu umożliwienia inwestorom właściwego ocenienia ryzyka oraz dopełnienia spoczywających na nich obowiązków należytej staranności i obowiązków powierniczych, niezbędne jest szersze ujawnianie informacji dotyczących produktów w dziedzinie strukturyzowanych instrumentów finansowych, by umożliwić inwestorom dokonywanie przemyślanych wyborów; jest zdania, że wyrobieni inwestorzy powinni być w stanie ocenić bazowe kredyty, na podstawie których mogą obliczyć ryzyko dla zabezpieczonego produktu; wspiera odnośne istniejące inicjatywy EBC oraz innych instytucji zmierzające do udostępnienia większej ilości informacji o strukturyzowanych instrumentach finansowych; oczekuje, że Komisja oceni konieczność szerszego ujawniania informacji o wszystkich produktach w dziedzinie instrumentów finansowych;
24. zauważa, że poza prowadzeniem działalności ratingowej większość agencji ratingowych emituje szereg perspektyw, ocen, ostrzeżeń i obserwacji, które wywierają istotny wpływ na rynki; jest zdania, że powinny być one ujawniane zgodnie z wcześniej ustalonymi kryteriami i procedurami, które zapewnią przejrzystość i poufność;
25. prosi Komisję o zaproponowanie przeglądu dyrektywy 2003/71/WE oraz dyrektywy 2004/109/WE w celu zapewnienia szerszej dostępności wystarczających, odpowiednich i kompletnych informacji na temat strukturyzowanych instrumentów finansowych;
26. uważa za sprawę o żywotnym znaczeniu, by zagadnienia ochrony danych były w pełni brane pod uwagę przy ewentualnym przyjmowaniu jakichkolwiek środków;
27. zastanawia się nad przydatnością rozwiązania polegającego na zobowiązaniu emitentów do omówienia zawartości merytorycznej i metodologii strukturyzowanych instrumentów finansowych ze stroną trzecią, która prowadzi niezamówiony rating kredytowy lub opracowuje wewnętrzną ocenę ryzyka;
28. ponownie przypomina o spoczywającym na Komisji obowiązku opisanym w punkcie preambuły 5 zmienionego rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 dotyczącego przejrzystości informacji; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie niezbędnych analiz w celu przedstawienia Parlamentowi i Radzie wyników oraz ewentualnych poprawek do prawodawstwa w ramach rozpoczynanego przez nią obecnie przeglądu rozporządzenia (WE) nr 1060/2009;
29. odnotowuje postęp w kwestii przejrzystości i ujawniania, osiągnięty między 1. a 2. rozporządzeniem dotyczącym agencji ratingowych; zachęca Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu tych rozporządzeń wraz z zakończeniem procesu rejestracji agencji ratingowych, aby podkreślić przyszłe obszary, w których dalsze ujawnianie okazałoby się korzystne dla użytkowników;
30. poza zwiększoną przejrzystością procesu ratingu oraz jego wewnętrznego audytu apeluje o prowadzenie przez organy nadzoru EU surowszego nadzoru nad agencjami ratingowymi, a także o bardziej dociepliwy nadzór ze strony krajowych organów nadzoru, jeśli chodzi o wykorzystanie ratingów przez instytucje finansowe i/lub ich zależność od ratingów;

Dwa obowiązkowe ratingi

31. jest zdania, że Komisja powinna rozważyć, czy w pewnych okolicznościach nie byłoby właściwe wykorzystanie dwóch obowiązkowych ratingów, jak w przypadku strukturyzowanych instrumentów finansowych oraz w odniesieniu do wszelkich zewnętrznych ratingów kredytowych wykorzystywanych w celach nadzorczych, oraz czy najbardziej zachowawczy, tj. najmniej korzystny zewnętrzny rating kredytowy, powinien być postrzegany jako punkt odniesienia do celów nadzorczych; zwraca się do Komisji o przygotowanie oceny oddziaływania potencjalnego wykorzystania dwóch obowiązkowych ratingów;
32. uważa, że koszty obu ratingów powinny być ponoszone przez emitenta oraz że pierwszy zewnętrzny rating kredytowy powinien zostać wydany przez wynajętą agencję ratingową wybraną przez emitenta, natomiast w odniesieniu do drugiego zewnętrznego ratingu kredytowego należy zbadać różne możliwości jego wykonania, w tym możliwość jego wykonania na zamówienie Europejskiego Organu Nadzoru nad Giełdami i Papierami Wartościowymi (ESMA), w oparciu o konkretne, określone i obiektywne kryteria, uwzględniając poprzednie dokonania oraz wspierając powstawanie nowych agencji ratingowych przy jednoczesnym unikaniu jakichkolwiek zakłóceń konkurencji;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

33. zwraca uwagę, że organ regulacyjny nie może narzucić reputacji, jednak każda nowa agencja ratingowa zostanie zaakceptowana jedynie pod warunkiem zdobycia wiarygodności;

Rating długu państwowego

34. jest świadom faktu, że uczestnicy rynku są przeciwni zmiennym ratingom kredytowym ze względu na wysokie koszty (związane z decyzjami „sprzedaj” lub „kup”) w przypadku zmiany ratingów; uważa jednak, że właśnie dlatego ratingi mają tendencję do procykliczności oraz do pozostawania w tyle za rozwojem sytuacji na rynku;

35. uważa, że agencje ratingowe powinny korzystać z precyzyjnych kryteriów notowania krajowych wyników, i jest świadomy faktu, że rzeczywisty rating nie jest mechanicznym ważeniem tych czynników; zwraca się do sektora o określenie metodologii i ocen wykorzystywanych do skalowania długu publicznego oraz do wyjaśnienia odstępstwa od ratingów generowanych w oparciu o model oraz od przewidywań głównych międzynarodowych instytucji finansowych;

36. odnotowuje, że według MFW ratingi mogłyby wyjaśnić niemal 70 % różnic między cenami kupna i sprzedaży swapów ryzyka kredytowego (CDS spreads); jest zaniepokojony procyklicznymi skutkami, jakie ratingi mogą wywoływać, i domaga się szczególnego rozpatrzenia tych newralgicznych kwestii;

37. jest przekonany, że aby ograniczyć negatywne nagłe spadki cen i różnic między cenami kupna i sprzedaży (spreads), jaki implikują zmiany ratingów, należy usunąć przepisy, które krępują podejmowanie decyzji o kupnie i sprzedaży ratingów;

38. uważa, że ponieważ prawie wszystkie informacje o długu państwowym są ogólnie dostępne, informacje te powinny być dostępne w łatwiejszy, spójniejszy i porównywalny sposób, by więksi i bardziej zaawansowani uczestnicy rynku byli zmotywowani do polegania na własnym zdaniu przy dokonywaniu oceny ryzyka długu państwowego;

39. wierzy, że biorąc pod uwagę skutki, jakie ratingi kredytowe długu publicznego mogą wywołać na rynku, należy poprawić przejrzystość dotyczącą metod i przyczyn decyzji, jak również odpowiedzialność agencji ratingowych w tym obszarze; wzywa do przeprowadzenia analizy ukierunkowanej na zaangażowanie w ten proces ratingowy przyszłej fundacji europejskiej i przyszłej niezależnej europejskiej agencji ratingowej;

40. wspiera rozszerzone ujawnianie i wyjaśnianie metodologii, modeli i kluczowych założeń przyjmowanych przez agencje ratingowe, również w świetle systemowego oddziaływania, jakie może wywołać spadek długu publicznego;

Europejski Indeks Ratingowy (EURIX)

41. uważa, że przeciętna informacja publiczna o istniejących zewnętrznych ratingach kredytowych udzielana przez akredytowane agencje ratingowe jest cenna; sugeruje zatem, by ustanowić Europejski Indeks Ratingowy (EURIX), który zawierałby wszystkie ratingi zarejestrowanych agencji ratingowych, jakie są dostępne na rynku;

Poziom mikro: model biznesowy

Modele płatności

42. popiera istnienie różnych modeli płatności w sektorze, jednak podkreśla istnienie ryzyka konfliktu interesów, które muszą być rozwiązywane za pomocą odpowiednich środków regulacyjnych i z zakresu przejrzystości, bez narzucania nieuzasadnionego modelu; w oparciu o niedawne konsultacje oczekuje od Komisji wysunięcia propozycji alternatywnych i wiarygodnych modeli płatności, angażujących zarówno emitentów, jak i użytkowników; wzywa w związku z tym Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na potencjalne wykorzystanie modelu, zgodnie z którym koszty ponosi inwestor, oraz wynikających z niego plusów i minusów, w celu zmniejszenia narażenia ratingów na konflikt interesów;

Środa, 8 czerwca 2011 r.

43. jest przekonany, że dobre zarządzanie w agencjach ratingowych ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia jakości ratingów i wzywa do pełnej przejrzystości agencji ratingowych w zakresie obowiązujących rozwiązań dotyczących zarządzania;

Zakres odpowiedzialności i obowiązki

44. podkreśla, że ESMA jest odpowiedzialny za wdrożenie i egzekwowanie zgodności działań agencji ratingowych z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009; uważa, że jeżeli zewnętrzne ratingi kredytowe pełnią cel regulacyjny, nie należy ich uznawać za zwykłe opinie i w związku z tym agencje ratingowe powinny być odpowiedzialne za spójne stosowanie metodologii leżącej u podstaw ich własnych ratingów kredytowych; zaleca w związku z tym, by zasady pociągania do odpowiedzialności cywilnej agencji ratingowych w przypadku poważnego zaniedbania i naruszenia etyki zawodowej zostały określone w spójny sposób w całej UE oraz zaleca, by Komisja określiła sposoby zapisania takiej odpowiedzialności cywilnej w prawie cywilnym państw członkowskich;

45. wskazuje, że ostateczna odpowiedzialność za decyzję inwestycyjną spoczywa na uczestniku rynku finansowego, tj. na osobie zarządzającej aktywami, instytucji finansowej lub wykształconym inwestorze; odnotowuje, że odpowiedzialność będzie ponadto wspierana przez centralne archiwum (CEREP) ustanowione na mocy 1. rozporządzenia dotyczącego agencji ratingowych, które to archiwum publikuje dane w znormalizowanej formie na temat wykonania ratingów przez agencje ratingowe zarejestrowane w UE, umożliwiając inwestorom samodzielne dokonywanie oceny pewnych agencji ratingowych, wywierając tym samym większy nacisk na dbanie o ich reputację; wskazuje, że inwestorzy powinni dysponować efektywnym potencjałem zarządzania ryzykiem podlegającym stosownemu dozorowi ze strony administracji;

46. sugeruje wykonywanie przez każdą agencję ratingową dorocznego przeglądu w celu oceny trafności wystawionych ratingów kredytowych oraz sugeruje zgromadzenie tych informacji w raporcie w sprawie odpowiedzialności dla organów nadzorczych; proponuje prowadzenie przez ESMA wyrównanych i systematycznych kontroli raportów w sprawie odpowiedzialności, by zapewnić wysokie standardy jakości ratingów kredytowych;

*

* *

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Zapewnienie niezależnych ocen wpływu

P7_TA(2011)0259

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zapewnienia niezależnych ocen skutków regulacji (2010/2016(INI))

(2012/C 380 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony i Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej, które weszły w życie w dniu 1 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 października 2010 r. pt. „Inteligentne regulacje w Unii Europejskiej” (COM(2010)0543),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2010 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa – 15. sprawozdanie roczne Komisji Europejskiej zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie stosowania zasady pomocniczości i proporcjonalności ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0311